

Соняшник у снігах

Валентин Бідний

За Плисками, які є адміністративним центром однойменної ОТГ, на полях чорні соняшник. Це, як кажуть в народі, «падалка» – самосійний соняшник. Належить він місцевому сільгосптовариству ТОВ «Плиски-Агро». Підприємство – доволі потужне з власними складами, парком сучасної сільгосптехніки та зерношарками, тож неприбрані поля виглядають дещо дивно. Виявляється, що землі захаращені не з вини товариства, а через дії Держгеокадастру та сільської ради, які вже третій рік поспіль оскаржують в судах першочергове право оренди 585 гектарів найдорожчої в окрузі землі. За цей час «Плиски-Агро» понесло багатомільйонні збитки, а бюджет ОТГ недоотримав значних сум, які обраховуються мільйонами гривень.

У Плисках платять найбільше в окрузі

Директор ТОВ «Плиски Агро» **Валентин Бідний** родом із Бобровиці. У Плисках працює без децими десяти років. В агрономії розбирається не гірше за кандидата сільгоспнаук – доказом тому показники врожайності та якості зернових. Беручи приклад із відомого земляка **Леоніда Яковича**, Валентин Миколайович та партнери у рослинництві основну ставку зробили на кукурудзу. Вона у господарстві – основна культура, справжня королева полів. Окрім кукурудзи, тут вирощують соняшник і пшеницю, якою розраховуються з пайовиками. До речі, в Плисках – найвища нормативно-грошова оцінка землі – у межах 120 тисяч гривень за один гектар ріллі. Якщо взяти, наприклад, сусідній Сиволож, де така ж земля, то там вона дешевша удвічі, а отже пайовики отримують менше. Власникам зе-

мельних паїв за оренду землі господарство платить 9 відсотків, а це – 9300 гривень «чистими» на руки. Сусідні господарства, які, як вже згадувалося, працюють на такій самій землі, платять також 9 відсотків, але через занижену нормативно-грошову оцінку люди отримують на руки мізерні 5 тисяч гривень. Втім, у більшості населених пунктів округи не платять і того. Що говорити, коли у Хорошому Озері, де працює відома корпорація «Кернел», пайовикам, які забажали забрати землю, не виплачують мізерні 2,5 тисячі гривень орендної плати. І управи на латифундистів не знайти – на все одна відповідь: «Подавайте в суд!».

Втрачені мільйони

У Плисках слово «суд» на слуху вже третій рік. З серпня 2016 року триває судова тяганина між ТОВ «Плиски-Агро» та Головним управлінням Держгеокадастру у Чер-

нігівській області (з винесенням судових рішень не на користь останнього). Причиною судів – заблоковані чиновниками Держгеокадастру 585 гектарів земель державної власності, на які господарство має переважне право оренди.

«Починаючи з квітня 2016 року – більше, ніж за півроку до закінчення терміну дії договору оренди землі – ТОВ «Плиски-Агро» неодноразово зверталося до Головного управління держгеокадастру у Чернігівській області з листами про намір товариства продовжити дію договору оренди землі, не заперечуючи при цьому проти зміни деяких істотних умов договору (в тому числі підвищення розміру орендної плати – до 8 відсотків), – каже один із засновників господарства **Валерій Новицький**. – Але кожного разу товариство отримувало безпідставну відмову від представників Держгеокадастру, якими фактично цинічно

ігнорується переважне право ТОВ «Плиски-Агро» на поновлення зазначеного договору оренди землі».

Як наслідок – третій рік триває судова тяганина. Після того, як юристи ТОВ «Плиски-Агро» виграли всі суди у Головного управління Держгеокадастру у Чернігівській області, третьою стороною судового процесу виступила... Плисківська сільська рада, яка за гроші платників податків найняла недешевих столичних адвокатів.

«Ми платимо податки, а вони за наші ж гроші нацьковують на нас адвокатів, – обурюється Валентин Бідний. – В результаті – програє громада. Так, за два роки бюджет Плисок недоотримав мінімум 2 мільйони гривень. Це – освітлення, ремонт доріг, ремонт дитячого садочка. Цим коштом можна було б знайти застосування».

с.4

с.2
Куди заведе Україну гастарбайтерська економіка?

с.8
Що робити з новими платіжками за світло?

с.8
Ніжинська «Поштова станція» незабаром оновиться?

с.9
Про численні підкорення Говерли та залізних коней з уст... сільської вчительки

ТОВ «Земля і воля» м. Бобровиця Чернігівської області
запрошує на роботу
АВТО-ГРЕЙДЕРИСТА
067 401 80 09
Сергій Васильович

Професія за покликком серця

Видовищні траси

Сходження річковими порогами

Тендітна, з витонченим смаком, на високих підборах, зі стильною зачіскою та ідеальним манікюром... Ззовні вона схожа на кого завгодно, тільки не на байкера. Вдома – любляча мама двох чудових діточок, турботлива дружина, а на дорогах – відчайдуш на залізному коні. Ба більше, Оксана Тополь – педагог! І ця робота – поклик її серця. З іншого боку – півтора десятка сходжень на Говерлу, перегони на спортивних катамаранах гірськими річками і... магічна вишивка. Здавалося б, зовсім непеєднані, навіть протилежні захоплення, але для нашої героїні однаково улюблені. Жінки... такі жінки. Непередбачувані й багатогранні, вольові й героїчні, ніжні та люблячі... У переддень весняного свята всього жіноцтва хотілося б розповісти історію унікальної представниці кращої половини людства.

Про численні підкорення Говерли та залізних коней з уст... сільської вчительки

Назустріч вітру

Маленькою Ксюша аж підвискувала, коли тато заводив залізного коня і підморгував дівчинці, аби та швиденько стрибала на місце пасажира. Їй подобалося мчати вулицями рідного Козельця і наспівувати під акомпанемент попутного вітру. Тоді ніхто навіть подумати не міг, що це тендітна дівча колись пересяде зі звичного пасажирського місця за кермо байку і міститиме багністі дороги, виконуючи сміливі маневри...

В її дівочих мріях зовсім не вимальовувався тяжкий чоловічий транспорт. Натомість в її серці «намальовався» чоловік, який життя свого не уявляє без залізного товариша.

Ще у старших класах вона помітила, що хлопчина не зводить з неї очей, але зухвало нехтувала його закоханими поглядами.

«Дівчата у такому віці заглядаються на старших хлопців. Артем молодший за мене на два роки. Для нього я була першим коханням. Для мене він тоді був малоліткою», – сміється моя співбесідниця.

Та один солодкий вечір зміг змінити все світобачення дівчини. З тих пір закохані не розлучалися. Його захоплення стали невід'ємною частиною її життя, її уподобання – законом для люблячого парубка.

Артем вчився на юриста в обласному центрі, Оксана здобувала педагогічну освіту в Ніжині. Вони часто згадують, як проводжали один одного на електричку. Годинами не могли розпрощатися на вокзалі і в результаті потяг віз їх обох чи то в Чернівці, чи до Ніжина. Для когось за призначенням, хтось жертвував навчанням.

Нині вони вже десять років як подружжя. Разом зводили будинок, разом виховують дітей і разом по-

дорожують, відкриваючи для себе все нові й нові маршрути. Їхні мандри незвичні, але завжди цікаві, насичені, незабутні... Вони несуться назустріч незрівнянним краєвидам не люксовим потягом чи комфортним літаком, а на двоколісному швидкісному байку.

«Катаємось не заради швидкості та хизування на дорозі. Мотоцикл дає свободу. Можна заїхати у неймовірні місця, недоступні для автовок. З моменту, коли купили мотоцикл, об'їздили багато цікавих міст рідною Чернівецьщиною, зазирали в потаємні красоти київського краю, багато разів підкорювали нестоптані черкаські стежини, заглядали до цнотливих місць Житомирщини...».

Екстримальні траси Румунії та зустріч з... ведмедем

Трансфегараш – це одна з найбільш видовищних доріг не тільки в Румунії, але й у цілому світі. Її ще називають «дорогою до неба». Проте першою найвищою трасою гірського серпантину, на яку їдуть туристи-екстремали з усіх усюд, є Трансальпіна. На підкорення цих надреальних доріг відправилася й наша героїня зі своїм чоловіком та друзями у липневу відпустку. Серед десятків туристичних «неопланів» та сотень легкових суперкарів невеличка компанія з Козельця на своїх залізних конях пододала понад три з половиною тисячі кілометрів. П'ять незабутніх днів, коли головним «готелем» є крихітний намет, а «шведським столом» – швидкий перекус. І все заради того, аби відпочити душею...

«Звісно, у світі безліч неймовірно красивих місць, від споглядання яких перехоплює подих. Та

коли мова заходить про гірські дороги та перевали, то серце просто вискакує із грудей. Мій чоловік давно мріяв про ці траси. Мабуть, з тих пір, як ми придбали нового габаритного байка Kawasaki Z-1000. Звісно, я його підтримала. Інакше й бути не могло. Під час подорожі я здебільшого була пасажиром. Але не відмовила собі у задоволенні і покермувати. Мені головне, щоб чоловік сидів позаду, бо я не дістаю ногами до асфальту, аби злізти з байку. Його вага – 250 кілограмів, моя – 54! Я просто фізично його не втримаю. Але коли позаду довгі ноги, можна не хвилюватися за безпечне «приземлення», – зізнається Оксана.

Коли родина Тополь налаштувала себе на тиждень подорож байком, кожен мріяв про своє. Оксана зізнається, що дуже боялася зустріти у горах ведмедя, натомість її чоловік Артем мріяв про зустріч з хижим красенем.

«Мрія Артема збулася, – сміється моя співбесідниця. – Це була чергова зупинка, аби трохи перепочити, помилуватися краєвидами. Зупинившись, я чомусь озирнулася назад... В цей час з кущів виходить величезний ведмідь і солодко позіхає... Мабуть, так сильно я ще ніколи не кричала. Хоча й була у шоломі, та почули всі. Відстань до хижого звіра сягала два-три метри. Це вже потім нам розповіли, що тварина нагодована, що його тут постійно балують смаколикками туристи. Але ж хиха тварина лишається хихою. Ми кілька хвилин постояли. Кум умудрився неочіку-

ваного гостя навіть сфотографувати. Зупинилися й інші туристи. Всі діставали телефони і знімали. Ну з машини, звичайно, не так страшно це робити, а ми ж то на байках...».

Моя серце належить Карпатам

Дванадцять років до посади заступника з виховної роботи в школі Оксана працювала методистом зі спортивного туризму при Станції юних туристів. Щороку возила групи дітей до Карпат. На її рахунок півтора десятки сходжень на Говерлу і три сотні учнів, яким вона показала красу наших українських гір.

«Там неймовірна природа. Особисто мене Карпати ваблять більше, ніж моря-океани. Я обожаю гірські річки, водоспади, озера, ліси, квіти... Особливо гарно, коли на фоні засніжених вершин цвіте крокус. Унікальні фіолетові квіточки першими пробуджують при-

ЗАХОПЛЕННЯ

роду після зимового сну. Там ще й легенда про кохання цікава є. Коли ходили в похід зі старшокласниками, то я їм завжди переповідала».

Окрім піших прогулянок по гірському хребту, пані вчителька, яка обожає екстрим, пододала 173 кілометри течією гірських річок на спортивних катамаранах.

«Це був незабутній сплав річками Прут та Чорний Черемош. Перша – мальовнича й бурхлива. Остання – дуже непередбачувана. Це був спуск найскладнішими порогами, коли висока хвиля холодної води може неароком накрити з головою... – із захватом розповідає козельчанка. – Водний похід на спортивних катамаранах – це командна робота, де потрібно гребти у тандемі, аби не налетіти на камінь. Очевидно, цей сплав можна назвати найемоційнішим з усіх видів активного відпочинку у Карпатах. Гострі відчуття, хвилювання, адреналін, пригоди і командна робота, яка загартовує дух колективу».

Взимку родина нашої героїні теж не сидить без діла.

І не дивно, бо улюблені гори можна підкорювати ще й завдяки лижному спорту.

«Артем катається на «чорних» трасах, я після травми лише на «синіх». Але намальовані природою картини тут не менш магічні. Зимовий ліс виглядає заворожуюче. Правду кажуть, що у природі не буває поганої погоди. Особливо це стосується наших Карпат. Вони завжди неймовірні!».

Активні люди встигають все. Тож не дивно, що Оксана Тополь, яка є патріотом України та рідного селища, без прапора не подорожує. Ледь не на всіх знімках майорить синьожовтий стяг. А ще закохана в свою країну вчителька вишила всій родині національне вбрання. Тож святковий одяг родини байкерів тепер незмінний.

Пані Оксана нині мріє про новий байк. Скоріш за все, він стане подарунком на одинадцяті річницю подружнього життя. Минулого літа свій перший ювілей родина святкувала у Румунії. Цього року поглядають у бік Грузії.

«Попереду ще багато нестоптанних стежин, де кожна картина вражає по своєму. Хочемо влітку на байках поїхати до Тунелю Кохання (популярний туристичний об'єкт, що на Рівненщині. Не має аналогів у Європі та світі), ще в Одесу збираємось. Планів багато. Коли поряд коханий чоловік можна їхати хоч світ за очі. За таким принципом ми й живемо!», – наголосила моя співбесідниця.

Сніжана БОЖОК,
фото автора
та з архіву героїні

